

nam potrebni; potrebna bi nam bila i po koja tiskara, kao što smo imali u Splitu, Sibeniku, jer bez štampe crkva vrlo teško može vršiti svoj apostolat u naše vrijeme. Stoga nastojimo oko rješenja tih pitanja u dodiru s civilnim vlastima.

»Siromaštvo crkve« znači dakle primjenu u praksi prvog evanđeoskog blaženstva; znači ostvarivanje vječnog ideala čovječanstva: kršćanskog socijalizma. Taj ideal moramo ostvariti najprije mi svećenici pa onda i naši vjernici za nama.

Kasnije sam se sastao s istomišljenicima na tom području u Mješovitoj komisiji i u podkomisiji za redakciju III poglavlja II djela pastoralne kontitucije »Crkva u suvremenom svijetu«. Tu je bio, npr., o. Calvez, isusovac, profesor sociologije na katoličkom institutu u Parizu, pisac magistralne knjige o marksizmu. Kada sam mu rekao, da imam njegovu knjigu i da sam je čitao, osjetili smo se malo bližima, iako sam ja biskup i od njega stariji po godinama.

Nedavno mi je neki naš ugledni svećenik-dekan rekao, da sam sigurno govorio o siromaštvu biskupa i, prigodom posljednjeg zasjedanja koncila, o siromaštvu svećenika, zato »da malo ukrasim svoj govor«. Začudio sam se neinformiranosti kod nas što se tiče toga pokreta.

Spominjem da sam imao u Rimu, 1963, i konferenciju za štampu, na poziv, o tim stvarima. Intervju o tom je izašao u koncilskoj agenciji štampe na 12 svjetskih jezika. Takovih sam intervjuova imao tri puta.

Mi smo katolici u nezavidnom položaju. Revoluciju sile ne možemo prihvatiti, a »revolucija ljubavi« radi veoma sporo na provođenju pravde i jednakosti u društvu. To svi uviđamo.

Ipak ostajemo vjerni do kraja Evanđelju ljubavi usprkos našoj slabosti.

o. dr. Frane Franić, biskup.

U PRASKOZORJE DANA

*Nadoh se u sebi samom,
u bijedi gole praznine.
I zgrčih se, i osjetih
da probadaš me — da lomiš me,
jer želiš me.*

A. Vlanko